

Pri zgodovini smo šestošolci v zadnjih tednih spoznavali otroštvo nekoč in danes. Učiteljica nam je dala nalogo, ki nas je zelo pritegnila, saj smo jo opravili skoraj vsi učenci. Pri učni uri zgodovine smo v manjših skupinah pripravili vprašalnik, s katerim smo kasneje v razgovorih želeli dobiti vpogled v otroštvo naših staršev, dedkov, babic, prababic, sosedov, sorodnikov, znancev ... Doma smo morali opraviti razgovore z vsaj tremi osebami različne starosti. Naše predstavitve so bile zelo zanimive in poučne.

Ko sem se odločal, koga naj vprašam o njegovem otroštvu, »sem izbral tri moje sosede, ne samo različnih generacij, temveč tako različne v vseh pogledih, da ne bi pomislili, da živijo tako rekoč eden zraven drugega.

Izmed treh mojih sosedov sem se odločil, da bolj podrobno opišem otroštvo Miloša Kovačevića. Njegova zgodba je tako pretresljiva, da vam bo zagotovo segla do srca.

K pouku nisem mogle prinesiti njegove igrače ali kaj podobnega, niti fotografije ne, saj Miloš v svojem otroštvu ni imel popolnoma nič, še za jesti ne.

Ko je imel samo dve leti so mu pred očmi fašisti ubili očeta. Mamo so odpeljali neznano kam, njega in nekaj let starejšo sestrico pa v Italijo v koncentracijsko taborišče. Tam so bili otroci različnih starosti, oblečeni so bili v prevelike srajce. Te so bile umazane in potrgane. Spodaj so bili nagi in bili so bosí. Jestí so dobili 2 krat na dan. Kruh zelo poredko. Še ta je bil trd, postan in včasih plesniv. To so bili ostanki od vojakov in teh so bili najbolj veseli. Še dobro, da je imel sestro, da je vsaj malo poskrbela zanj, čeprav še zase ni znala.

Po vojni je mam iskala svoja otroka po vseh taboriščih v Evropi in ju končno našla. Miloš je bil tako majhen in sestradan, da so mu Italijani napisali, da ima samo 4 leta, čeprav jih je štel že 7. Še danes mu pišejo napačno podatki v dokumentih.

Z mamo se je vrnil v takratno Jugoslavijo in v Srbiji začel hoditi v šolo. Si predstavljate, da se je v šolo vozil s tovornim vlakom? Ni imel čevljev, hodil je namreč v volnenih nogavicah in še te so bile polne lukenj. In to tudi pozimi in po mokrem. Ker niso imeli nič denarja se spominja, da mu je učiteljica kupila zvezek in pisalo. V šoli pa se je lahko pohvalil z odličnim uspehom.

Po maturi se je sprva odselil v Avstrijo in potem še v Nemčijo, kjer je pridno delal in se poročil. Vrnil se je v Slovenijo in danes ima tri penzije in srečno družino.

Za svoje grozljivo otroštvo pa pravi, a je samo še slab in bled spomin.

Nam, otrokom pa sporoča, da si lepo in uspešno življenje človek naredi čisto sam.«

Po pripovedovanju g. Miloša Kovačevića, maja 2015 zapisal Aleks Stankovič, 6. razred OŠ Sečovelje.